

at se. Saa nejede hun for Hr. Baronen og bad ham noksaaskælnsk gøre os den store Ære at være vor Gæst i det Grønne. Det var mere, end han kunde modstaa. Han var i Grunden en godhjer- tet Mand, og det endte da ogsaa med, at han ind- bød os til at gæste ham paa Slottet paa Tilbage- vejen og smage paa hans Champagne. Den Dag glemte vist Ingen af os siden. Har Deres Moder aldrig fortalt derom ?“

„Nej.“

Toget standsede ved Købstaden, hvor den snaksomme Gamle steg ud. Per var glad ved at blive alene. Præstens Fortællinger havde gjort et eget nedstemmende Indtryk paa ham.

Idet han kørte videre, tænkte han paa, hvor lidt han i Grunden kendte til sin mødrene Slægt og Moderens Ungdom. Mens det altid havde været Faderen en stolt Tilfredsstillelse at mindes sin Opvækst og fortælle om Livet i sin Faders fat- tige Præstegaard, havde Moderen ligesom haft en Sky for at tale til sine Børn om sit Hjem og sine Paarørende. Hendes eneste Broder, der var Læge et Sted paa Fyen, havde Per ikke engang set. Han kom aldrig i Præstegaarden, og hans Navn nævntes kun sjælden der.

Per blev siddende ved Vinduet med Haanden under Kinden og saae mismodig ud paa de forbi- drejende Marker, hvorover det allerede var be- gyndt at mulme. Og han begyndte at forstaa det angstfulde Gys, der uvilkaarlig var gaaet ham gennem Sjælen hin Dag under Læsningen af Mo- derens efterladte Brev.